

Zondagsschoolboekje

Titel: De witte kralen ketting

Auteur: Rie Winkel

Illustrator:

Uitgever: van Gorcum & Comp. N.V., Assen

Druk: 1

Jaar van uitgave: 1951

De witte kralen ketting

R. OOSTRA'S AKKERKLOKJES

Een serie verhalen voor de jeugd

- Nr 1: UK'S KERSTFEEST, door *Dora Coolma*, met illustraties van *Lies Veenhoven*, 2de druk.
- Nr 2: DE BLIJDE BOODSCHAP ONDER DE INDIANEN, door *R. Oostra*, met illustraties van *J. Faber*.
- Nr 3-4: ULBO RENGERS. Het verhaal van een moeilijke periode in een jongensleven, door *Mien Labberton*, met illustraties van *Lies Steenbeek*.
- Nr 5-6: MET KERSTMIS OP DUINZICHT. Het verhaal van een kerstvacantie aan zee, door *R. Oostra*, met illustraties van *Lies Steenbeek* en een kaartje van de schrijver.
- Nr 7: DE EERSTE PRIJS. Een verhaal van een Friese boerenjongen, door *Juni Visser-Bakker*, met illustraties van *Johannes Mulders*.
- Nr 8-9: PEPELTJE. De avonturen van een wonderlijke kabouter, door *John A. van Katsbor*, met illustraties van *Lies Veenhoven*, 2de druk.
- Nr 10: HET ZWARTE ZAND VAN PALÉ. Hoo een klein meisje vrede stichtte, door *M. C. van Zeggelen*, met illustraties van *Assenke Foidersma*.
- Nr 11: BASTIAAN DE KLEINE TIMOREES. Een verhaal uit de zending op het eiland Timor, door *E. Dijkstra*, met illustraties van *Lies Veenhoven*, naar originele foto's.
- Nr 12-13: KROESKOPJE. Een Kerstverhaal uit de bergen, door *Rie Winkel*, met tekeningen van *Doorijte Herpel*.
- Nr 14: DE BEER VAN JANNIE, door *K. van der Geest*, met tekeningen van *Lies Veenhoven*.
- Nr 15: CHRAPOSJKA, DE BERENTEMMER, door *Nicolai Leukin*, voor Nederland bewerkt door *K. van der Geest*, met tekeningen van *Alexander Harder*.
- Nr 16: DE KONING VAN DE GOUDEN STROOM, door *John Ruskin*, naverteld door *A. Koops*, met illustraties van *Lies Veenhoven*.
- Nr 17: DE WITTE KRALEN KETTING, door *Rie Winkel*, met illustraties van *Lies Veenhoven*.

VAN GORCUM & COMP. N.V. - UITGEVERS - ASSEN

De witte kralen ketting

door

Rie Winkel

Met illustraties van Lies Veenhoven

„Akkerklokjes” nr 17

Van Gorcum & Comp. N.V. (G. A. Hak & Drs H. J. Prakke)
Assen - 1951

GEDRUKT TER KONINKLIJKE DRUKKERIJ VAN GORCUM & COMP.

De witte kralen ketting

„Hè Moeder,” zei Ans, terwijl ze de kamer binnenkwam, „ik wou, dat U nu eens heel lief voor me was en dat ik een witte kralen ketting mocht kopen! Ik heb vanmorgen zulke beeldige gezien en helemaal niet duur. Mag het Moeder? 't Zou zo mooi bij al m'n jurken staan! Toe, zegt U nu maar ja! Ik wil het zo verschrikkelijk graag.”

„Natuurlijk mag het niet kindje,” zei moeder rustig. „Ik vind, dat het zilveren kettinkje, dat je van Oma hebt gekregen, ook „mooi” bij al je jurken past. Daar kun je het nog best een tijdje mee doen. Maar weet je wat: maak er een verjaarswensje van!”

„Hè Moeder, wat heb ik daar nu aan!” zei Ans ontstemd. „Ik wou er juist eentje hebben voor het feestje bij Loes. Dat is immers al ná de volgende week en in November ben ik pas jarig”

Toe zegt U nu maar van ja! Met de aller-goedkoopste zou ik al tevreden zijn en die kost heus niet meer dan een gulden Mams!”

„Geen sprake van hoor!” lachte moeder. „Stel je

5

voor, een gulden! Kind, als ik zo roekeloos met de guldens smect, waar moest het dan heen? Nee ijdel-tuitje, die ketting zet je maar rustig uit je hoofd, daar komt niets van in!”

„Hè flauw!” mompelde Ans. Pruilend liep ze de kamer uit.

Nu zul je misschien denken, dat dat Ansjie, waar ik je van vertel, een meisje was, dat alleen maar aan mooie kleren en uitgaan dacht. Neen hoor, daar leek ze gelukkig helemaal niet op. Ze was een aardige, flinke meid. Het zusje van vier jongere broertjes, waar ze een gezellig speelkameraadje en een zorgzaam moedertje voor was. Nee, een ijdel-tuitje was ze niet en diep in haar hart, al had moeders weigering haar ook teleurgesteld, diep in haar hart, wist ze best, dat moeder gelijk had, toen ze sprak over roekeloos met de guldens smijten. In het grote gezin, waar vader voor te zorgen had, waren nog wel andere dingen nodig, dan een witte kralen ketting, die zo mooi bij al haar jurken passen zou

Ans was oud genoeg, om daar goed van doordrongen te zijn. Toen ze dan ook na een poosje weer in de kamer terug kwam, had ze weer haar oude, opgewekte gezicht. Om de zo vurig begeerde ketting werd niet meer gezeurd.

't Was enkele dagen later, dat Ans 's morgens op weg naar school haar naam hoorde roepen. Ze keek om en zag Marietje Timmers draven en wenken, dat ze wachten moest.

Marietje was een klein, gezellig dikkertje uit Ans

6

„... en zag Marietje Timmers draven en wenken, dat ze wachten moest...”

haar klas. Vlijtig was ze niet, maar haar vrolijk humeur, haar onverstoorbare goedmoedigheid en haar hulpvaardig karakter, maakten, dat de onderwijzers en de klasgenootjes toch erg op haar waren gesteld.

„Je kunt nooit echt boos op haar worden Moeder!” zei Anse vaak, als ze het thuis over Marietje had. „Zelfs mijnheer heeft er moeite mee en toch kent ze

„... de ketting op het paars fluwelen bedje...”

haar in geen jaren gezien en daar stond ze of ze zo maar uit de lucht was komen vallen.

Een aardig mens dat het is! Zo kwiek en vlug en toch al over de zeventig. 't Is niet te geloven haast. Nou, vatte ze dan de draad van het gesprek weer op, „je begrijpt, dat er toen van leren niets meer gekomen is. Ze had voor ons allemaal wat meegebracht zeg! Aardig hè? Vader kreeg sigaren, moeder een fijne doos bonbons, Bertie een speelgoedbeestje en ik...” er kwam een vrolijk - wanhopige uitdrukking op Marietjes gezicht, „ik Ans... je raadt het nooit!”

„Zeg het dan maar,” lachte Ans. „Als ik het toch niet raden kan!”

„Nou... een halsketting Ans! Aardig natuurlijk van haar, maar nu vraag ik je, wat moet ik nu met

bijna nooit haar les. Maar ze kijkt je altijd zo trouw- hartig aan, dat je eenvoudig niet kwaad blijven kunt.”

„Hè, hè,” zei Marietje hijgend, toen ze Ans had ingehaald. „Is me dat lopen! Kind, ik had je al zo vaak geroepen, maar je keek helemaal niet om...!”

Meteen griste ze een boek uit haar tas en ging zuchtend door: „k Heb niets aan m'n geschiedenis gedaan en je weet het! Dan krijg je natuurlijk juist een beurt. Ook een strop...!”

Haastig zocht ze naar de les, dreunde een paar jaartallen op, maar sloot dan dadelijk, met een flinke klap, het boek weer dicht.

„k Begin er maar niet meer aan,” zei ze berustend. „'t Is verloren moeite. Onthouden doe ik het toch niet meer. Op hoop van zegen dus maar. Er is toch nog altijd een kansje, dat ik geen beurt zal krijgen hè?” Ans lachte. Toch wel een tikje jaloers, dat Marietje alles zo heerlijk gemakkelijk opnemen kon. Zich opwinden voor een les, die er slecht of helemaal niet inzat, daar dacht ze niet aan. Stel je voor...!

„Moet je horen,” ging Marietje opgewekt verder, „vaak kan ik het wel niet zeggen, maar nu is het toch waar! Dat ik gisterenavond niets heb uitgevoerd, dat is nou toch heus m'n schuld niet Ans.

Eerst heb ik een poosje met Bertie gespeeld. Hij was zo lastig en moeder zat met een berg verstelwerk. 'k Moest me dus wel een beetje over hem ontfermen hè? Nou en toen, toen werd er na het eten opens gebeld. En stel je voor, daar stapte plotseling een nicht van moeder de kamer in. Zo leuk was dat! Moeder had

een halsketting doen. Die dingen draag ik immers nooit! En dan moet je nog een dankbaar gezicht zetten ook...!”

Ans schaterde. „Ruil met Bertie,” zei ze plagend, „had je het speelgoedbeestje soms liever gehad?”

„Loop nou!” lachte Rie.

„Had ze me maar eerst gevraagd, wat ik hebben wou”, zei ze dan met een verlangende blik. „k Had het best geweten hoor en 't zou heus niet zoveel duurder zijn geweest.”

„Wat dan?” vroeg Ans nieuwsgierig.

„Een mondharmonica!” antwoordde Marietje prompt.

„Een mondharmonica...?” herhaalde Ans verbaasd, „meen je dat Rie?”

„Nou en of!” knikte Marietje. „'t Is volle ernst. Zàlig gewoon. Kind, als ik er een had...! Dan mocht ik misschien wel bij de meisjesgroep, die iedere Maandagavond in het Clubgebouw repeteert. Dat weet je toch Ans? Heb je ze laatst niet zien lopen in de optocht van de gymnastiekvereniging? 't Zijn er zeker wel twintig en ze spelen zo ònig!

Mondje dicht hoor!” viel ze zichzelf dan haastig in de rede, „'t Aan niemand vertellen!”

Er kwamen een paar meisjes naderbij en Marietje vond, dat ze er niets mee te maken hadden, dan lachten ze maar.

„Kijk, dit is-ie Ans!” De bel van twee uur was juist gegaan, maar Marietje had kans gezien om Ans op het schoolplein nog even vast te houden.

„... had ze de ketting al om haar hals gedaan...”

„Je weet wel,” ging ze dan haastig door, „die ketting, waar ik je vanmorgen van heb verteld.”

Ze haalde een doosje uit haar tas, maakte het open en gaf het aan Ans met de woorden: „Moeder zegt, dat het een heel mooie is! Maar 'k geef er nou eenmaal niet om! Niets voor mij!”

„O...!” zei Ans en dan nog eens weer: „O...!” Meer zei ze niet. Ze staarde naar de ketting op het paars fluwelen bedje.

11

en toen hij er eindelijk eentje had, toen keek hij er al gauw niet meer naar om. Al maanden lag dat ding nu vergeten in de speelgoedkast.

„Mal eigenlijk!” dacht ze dan. „'t Is precies de omgekeerde wereld! De kralen ketting, die ik zo graag zou willen hebben heeft Rie en de mondharmonica, nou ja, die heb ik wel niet, eigenlijk is-ie van Rob, maar die hebben wij dan toch thuis.”

Opeens bleef ze staan. Er kwam een gedachte bij haar op, die haar een kleur naar de wangen dreef: „Als... als ze eens ruilden! Zij de ketting en Rie de mondharmonica.....”

't Was gemakkelijk genoeg! Maar nee, dat ging toch niet! Robs mondharmonica geven om daarvoor iets terug te krijgen voor zich zelf, nee, dat was niet in de haak!

Rob zelf zou er anders niets op tegen hebben. Hij speelde er immers toch niet meer op, maar moeder vond het natuurlijk niet goed. Dat wist ze wel zò!

Kom, niet langer over denken,” besloot ze dan. „Er is nu eenmaal niets aan te doen. 't Zal toch niet gaan...”

Toch, de volgende morgen, toen ze toevallig met Rie even alleen op het schoolplein stond, vroeg ze opeens: „Zeg Rie, zou je mogen ruilen?”

„Ruilen, wát? Waar heb je 't over?” Niet begrijpend keek Rie haar aan.

„Ik... ik bedoel die kralen ketting, die je me gisteren liet zien. Je zei toen, dat je zo graag een mondharmonica had gehad! Zou je moeder het willen hebben, dat... dat, als het nu eens kon, ik jouw kralen kreeg en jij een mondharmonica?”

13

Witte kralen waren het! In 't midden groot en dik en naar de kanten steeds kleiner wordend. Precies... precies de ketting, die ze zelf zo zielsgraag hebben wou.....

„O, beëldig Rie, beëldig!” zei ze dan verrukt. „Toe, mag ik ze even om? Wat zijn ze mooi!”

Zonder Marietjes antwoord af te wachten, had ze de ketting al om haar hals gedaan.

„Ja, jou staan ze wel!” zei Marietje met een goedkeurende knik. „Maar zeg nou zelf, heb ik nou een hals voor kralen? Veel te kort en te dik!”

„Binnenkomen meisjes!” riep mijnheer ongeduldig. „En opschieten een beetje, ik sluit de deur.”

Met een zucht gaf Ans de ketting aan Marietje terug en terwijl ze de school binnenstapte, was heel haar verlangen naar een witte, kralen ketting in volle hevigheid teruggekeerd.

„O, dat Rie, die er niets om gaf, dat Rie nu juist zo'n mooie ketting cadeau moest krijgen,” dacht ze jaloers. „Wat zou zij — Ans — er dól-dólgelukkig mee zijn geweest.”

Om vier uur, onderweg naar huis, waren haar gedachten er nog van vervuld.

Er kwam een glimlach op haar gezicht, toen ze weer aan Marietjes grappige bekentenis dacht: „ik had toch zo graag een mondharmonica!” Misschien was het maar een bevleiging, net als het bij Rob — haar oudste broertje — was geweest.

Wat had die voor een tijdje terug ook om een mondharmonica gejengeld! Hemel en aarde had hij bewogen

12

„Dat weet ik niet!” zei Marietje weifelend. „Ik denk eigenlijk, dat moeder zou zeggen: „iets, dat je hebt gekregen geef je niet weg!” Maar Ans... waarom vraag je dat?”

Marietjes ogen begonnen te schitteren van een plotseling vermoeden. „zeg... heb jij soms een mondharmonica? En... zou jij willen ruilen Ans?”

„Ja!” zei Ans kort.

Ze schrok er zelf van, dat ze dit zo vastberaden zei. Maar nù ze 't had gezegd, nu ging ze haastig verder: „wij hebben er eentje thuis, maar de jongens geven er helemaal niet om. Ze spelen nooit op dat ding. Ik weet wel zeker, dat mijn moeder het wel goedvinden zou.....”

„Dacht je?” Marietje keek haar hoopvol aan. „'k Zal 't dadelijk vragen, als ik om twaalf uur thuiskom!” zei ze met een stralend gezicht. „Misschien, als ik zeg, dat jouw moeder er niet op tegen heeft, misschien dat het dan wel mag! O, Ans, wat zou dat éniq zijn.....!”

„Brenq hem vanmiddag al vast maar mee,” ging ze ijverig voort. „Als 't mág, heb ik de ketting natuurlijk bij me. We ruilen dan direct. O Ans, dól.....!”

„Goed!” beloofde Ans.

't Was gemakkelijk genoeg gegaan!

Er was niemand in de kamer geweest, toen Ans met een haastige greep de mondharmonica uit het speelgoedkastje genomen had en in haar tas had gestopt.

Gemakkelijk genoeg, daar lag het niet aan! Maar toch, toch voelde ze zich zonderling beklemd, toen ze een

14

„... legde ze Robby's eigendom in de verlangende handen van Marietje...”

poosje later tegenover Marietje op het speelplein stond. Vannuit de verte had Rie haar al toegewuifd. Toen was ze naar haar toe komen hollen, met een gezichtje, dat duidelijk vertelde, hoè blij ze was.

„t Mocht Ans!” vertelde ze opgewonden. „Eerst wou moeder er niets van horen, net als ik al had gedacht. Maar toen ik zei, dat jouw moeder er geen bezwaar tegen zou hebben, gaf ze toe. Fijn hè?”

„Waar heb je hem?” vroeg ze dan gretig. „Hier zijn de kralen al vast.” Ze griste in haar tas en reikte Ans het doosje toe.

Ook Ans greep in haar boekentas.

„Hier!” zei ze kort en helemaal niet spontaan en blij als Rie, legde ze Robby's eigendom in de verlangende handen van Marietje Timmers.

„... Ze stonden haar beeldig, die witte kralen...”

Er was een stemmetje, diep in haar hart, dat zich niet terug liet dringen, hoezeer ze er ook haar best voor deed en dat stemmetje zei: „t is verkeerd... verkeerd! Die mondharmonica was niet van jou!”

Zonder verder naar Rie's verrukte gezicht te kijken, ging ze dadelijk naar binnen en in haar klas.

Blij was ze ook al niet, toen ze dadelijk na schooltijd op haar kamertje voor de spiegel stond en het sieraad om haar hals bekeek.

Ja, 't was zo! Marietje had niet te veel gezegd. Ze stonden haar beeldig, die witte kralen. Dat had ze ook wel gedacht.

Maar o, wat zou het heel anders zijn geweest, als ze

nu naar beneden had kunnen hollen, om zich door moeder te laten bewonderen.

Ans zuchtte. Dat ging natuurlijk niet! Mams zou dadelijk vragen, hoe ze er aan gekomen was en dan... dan had je de poppen aan het dansen!

Nee, 't was wel vervelend, maar ze moest zorgen, dat ze die ketting voor moeder verborgen hield.

Overmorgen ook als ze naar het feestje van Loes zou gaan.

Ze deed dan gewoon haar zilveren kettinkje om. De kralen stopte ze wel in haar tasje. Bij Loes kon ze dan ruilen. Daar liep ze geen gevaar.....

„Kind,” zei opeens moeders stem, vlak voor haar deur, „wat doe je toch voor gewichtigs, dat je zo lang boven blijft? Ik heb je kopje thee maar meegebracht, dat wordt helemaal koud.”

Met bonsend hart ritste Ans de ketting van haar hals. 't Kon nog net gelukkig, vòór moeder binnentrad.

„Niets Moeder,” antwoordde ze zo onverschillig mogelijk, haar hoofd diep in de kast. „Ik rommel maar wat.....!”

Toen moeder even later weer naar beneden was gegaan, liep Ans naar het raam en staarde met verdrietige ogen in de tuin.

„Bà, wat ellendig, dat ze moeder, die haar notabene de thee nog wel na kwam brengen, zo brutaalweg stond voor te jokken! Maar ja..... 't kon niet anders.

Ze zat nu eenmaal in het schuitje en dus moest ze varen ook!”

Voor de zoveelste maal hield ze zich voor: „ik heb

„... en staarde met verdrietige ogen in de tuin...”

er niemand door benadeld. Rob gaf er niets meer om en Marietje was blij....”

„Maar...” fluisterde dat stemmetje weer in haar hart, „als je dus niet verkeerd hebt gedaan, waarom laat je dan die ketting niet aan je moeder zien? Waarom jok je haar dan voor?”

Ans zuchtte diep.

Wat ze al lang begrepen had, was dit: een pleziertje, waar je alleen maar in het geniep van genieten kunt, dat is geen pleziertje meer, maar eigenlijk een verdriet.....

Dadelijk na de avond-boterham ging ze weer naar

haar kamertje. Wacht, ze deed haar mooie blauwe jurk eens even aan. Die mocht ze immers dragen op het partijtje bij Loes. Eens zien, hoe daar de kralen bij zouden staan

Voor alle zekerheid deed ze de deur maar even op slot. De jongens konden dikwijls zo onbesuisd naar binnen stuiven en die had ze er liever maar niet bij.

Juist toen ze het mooie feestjurkje over haar schouders had laten glijden — de ketting had ze al omgedaan — hoorde ze stappen op de trap.

't Was Moeder! Moeder, die naar boven kwam!

„Als ze nu maar niet . . . !”

Ja hoor, daar had je 't al! Daar rammelde moeder al aan de deurknop. „Ans,” klonk haar verbaasde stem, „wat betekent dat? Waarom heb je de deur op slot?”

Toen Ansjie even later met trillende handen de deur had opengemaakt, lag de rampzalige ketting al weer veilig in de kast, maar ze stond nog in het mooie feestjurkje en zo'n schuldig gezichtje stak er boven uit, dat moeder wel direct moest merken, dat er met haar dochtertje iets niet in orde was.

Ze vroeg evenwel niets! Ze keek alleen.

„Wat doe je vreemd kind,” zei ze dan strak, „zo ken ik je niet!” Zonder verder nog iets te zeggen, ging ze de kamer weer uit. Dood-ongelukkig bleef Ansjie staan.

O, wat een pech toch allemaal en dat alleen om die ongelukkige ketting! Wat had ze zich daar nu al een ellende mee op de hals gehaald.

Wat zou moeder wel zeggen, als ze straks beneden kwam

„. . . ze stond nog in het mooie feestjurkje . . .”

Maar moeder zei niets.

Althans in het theeuurtje deed ze heel gewoon.

„Heb je veel huiswerk vanavond Ans?” vroeg ze dan op eens. „Kom anders straks nog een poosje bij me zitten. 't Wordt vanavond met vader laat. We maken dan wat muziek!”

„Goed moeder,” zei Ans, maar 't klonk niet blij.

Bij moeder komen zitten met dat nare, nare geheim! O nee, dat kòn ze niet! Duizendmaal liever ging ze naar bed.

„Maar ach, dat kon ze ook alweer niet zeggen! O, wat was het vreeslijk! Aan alle, alle kanten zat ze vast.

Toen de laatste som was ingeschreven, sloot Ans met een zucht haar schrift.

Nu moest ze naar beneden! kom, ze zou maar gaan, maar o, wat zag ze er verschrikkelijk tegenop!

Moeder zat alleen in de kamer. De jongens waren zeker al naar bed. Vanaf haar plaatsje onder de schemerlamp, waar ze zat te breien, knikte ze haar meisje toe.

„Klaar gekomen Ans? Kies jij maar wat we zullen spelen. Dat is in lang niet gebeurd, wij met ons tweetjes hè?”

Moeders lieve stem, de warme vertrouwtheid van de kamer, 't werd Ans te veel! Opeens wist ze alleen maar dit: Moeder moest het weten! Alles! Zo hield ze het niet langer uit.

„Mams’, zei ze flink, terwijl ze neerviel op een kussen naast moeders stoel, „Mams, ik moet U eerst wat vertellen! Iets, dat ik vanmiddag heb uitgespookt en dat heel lelijk was!”

Toen, zonder er om heen te draaien, deed ze het verhaal van haar ruilhandel met Marietje. Precies, zoals het was gegaan.

't Was zo prettig, dat moeder alleen maar luisterde, haar niet in de rede viel.

„Had U niet gedacht hè moeder?” besloot ze dan zacht. „Ik ik begrijp het nu eigenlijk zelf niet, hoe ik het kon doen.”

„Vrouwtje,” moeder nam het gloeiende gezichtje in haar beide handen en keek haar meisje aan, „natuurlijk

„. . . Mams, ik moet U eerst wat vertellen . . .”

stelt het me teleur! Maar me dunkt, je hebt het zelf al wel zò gevoeld, hoe verkeerd je deed, dat lang er over praten niet nodig is.

Morgen geef je Marietje de kralen ketting weer terug.”

„Ja,” knikte Ans „en moeder als ik haar dan de waarheid zeg, dan krijg ik natuurlijk de mond-harmonica van Robby weer.”

„Nee Ans, die moet ze houden”, zei moeder ernstig. „Je mag haar die niet weer ontnemen. Bedenk het wel: Marietje heeft het voorstel niet gedaan, maar jij!

Noch zij, noch Robby mag de dupe worden. Jijzelf geeft Rob een nieuwe mond-harmonica, die je uit je eigen spaarpot betaalt."

Ans knikte.

Ze voelde, dat dit inderdaad de zuiverste oplossing was.

"Fijn toch," dacht ze, "een moeder te hebben, die je alles zo heerlijk vertellen kon."

"Mams," zei ze zacht, "eigenlijk heb ik het al wel direct geweten, dat het niet goed was, wat ik deed, maar"

"Maar 't kwam je beter uit om niet te luisteren naar die stem in je hart, die je waarschuwen wou! Je deed t  graag je eigen zin! Was het niet z ? En toch is het de stem van God, die dan tot ons spreekt. Als we dat begrijpen Ans en ons daarnaar willen richten, dan hebben verkeerde gedachten en verkeerde daden nooit een kans."

Er werd over de kralen ketting verder niet gesproken.

Wat gelukkig was Ans, dat ze moeder weer vrij in de ogen kon zien.

De volgende morgen kreeg Marietje haar ketting terug. 't Werd nog een moeilijk ogenblikje om Rie's moeder te vertellen, hoe alles zich toegedragen had. Maar Ans begreep goed: Ze had dit verdiend. Dapper beet ze dus door de zure appel heen.

Rob kreeg een nieuwe mond-harmonica en op het feestje van Loes, droeg Ans het zilveren kettinkje van Oma om haar hals. En ze voelde zich heel wat gelukkiger, dan ze ooit had kunnen zijn met de witte kralen ketting.

23

N.V.V.Z.-Serie „Naar 't zonlicht toe . . .”

DE KLEINE SPAR, door Gonda de Haan.
DE TOVERKIP, door Mien Labberton.
TOCH GEVONDEN, door B. v. d. Bergh-Boldingh.
EEN JONGEN UIT DE BERGEN, door Mien Labberton.
WAARDDOOR EINTJE GEHOLPEN WERD, door Mien Labberton.
DE KERSTGROEI, door Rein Valkhoff.
EEN DESSAJONGEN, door Marie C. van Zeggelen.
DE BONSDAG, door Mien Labberton.
MARIJKE VAN DE TIMMERMAN, door Aafje Bruyn.
HANNEKE, door D. Holsheimer-Westerman Holstijn.
KERSTFEEST MET HINDERNISSEN, door Aafje Bruyn.
TOCH EEN KERSTBOOMPJE, door Mien van der Wilk.
HERRE'S VERGISSING, door Mien Labberton.
AFGEDREVEN MAAR GERED, door D. A. Gramer-Schaap.
TOBIAS EN DE BOZE TOVENAAR, door Rolf Benus.
MEESTER KON HET WEEK, door Mien Labberton.
RAWI, DE KLEINE ZWALUW, door Bep Otten.

Verhalenbundels

JAAP, door Coos Covens.
HET EZELTJE VAN HET HEILIGE LAND, door Nan Goedall.
Nederlandse bewerking van C. G. Voorboes.
DE STER VAN BETHLEHEM, verzameld door Corrie Jacobs.
GESTALTEN UIT DE BIJBEL, Deel I: Oude Testament, door Ds C. J. van Royen.
STRALEN VAN EEN LICHT, door R. Oostra.
MOMENTOPNAMEN, door Ds D. Bakker.
SPROKKELHOUT, door Ds D. Bakker.

In het Fries:
IJOCHTE OREN YN DONKERE DAGEN, door Barend van der Veen.

Bijbelboekjes voor 't kleine volkje

KLEINE MOZES, door Mary Entwistle. Nieuwe Nederlandse bewerking van Coos Covens.

VAN GORCUM & COMP. N.V. - UITGEVERS - ASSEN

